

Kathleen Woodiwiss

Getekend door liefde

ROMAN

1

Newportes Neues, Virginia
25 april 1747

De *London Pride* schuurde tegen de kade, terwijl het schip zachtjes aan haar ankerkabels trok als gevolg van de vlagen van een opstekende noordoostenwind. Laag over de masttoppen kwamen stormwolken opzetten als duistere voortekenen van naderend zwaar weer. Tussen de tuigage van het schip vlogen meeuwen heen en weer. Hun rauwe kreten vermengden zich met de rammelende kettingen van een colonne veroordeelden. Mager en in lompen gehuld kwamen ze twee aan twee van het gangboord gestrompeld en schuifelden over de verweerde planken. De mannen, gekluisterd aan hun voetboeien en slechts één vaam – circa anderhalve meter – van elkaar verwijderd, moesten zich in een rij opstellen om door de bootsman te worden geïnspecteerd. De vrouwen waren ieder apart geboeid en konden in hun eigen tempo naar het voorste ruim lopen, waar ze moesten wachten.

Een eindje verder op het achterdek hield een gewone zwabbergast even op met werken om naar die laatste groep te kijken. Na een behoedzame blik in de richting van het officiershalfdek geworpen te hebben, werd hij wat moediger, omdat kapitein Fitch en die koe van een vrouw van hem nog steeds niet te zien waren. Hij zette snel zijn dweil en emmer weg en kuierde op z'n gemak het dek over. Zijn komst veroorzaakte als het ware een eensgezinde muur van dreigende blikken vol verbittering, terwijl hij als een uitgedoste haan met zijn wellustige grijns en vrijpostige manier van doen langs de armoe-dig geklede vrouwen paradeerde. De enige uitzondering was een hoer. Ze had donkere ogen en ravenzwart haar, en was veroordeeld omdat ze de beurzen had gerold van de heren met wie ze naar bed was geweest, en omdat ze daarbij tevens een behoorlijk aantal heren verwond had. Alleen zij schonk hem een veelbelovende glimlach.

‘Ik heb die uit het moeras getrokken verdomde Ierse al bijna een

week niet meer gezien, meneer Potts,' merkte de snol op ordinaire toon op, en wierp een triomfantelijk zelfgenoegzaam lachje naar haar nijdig kijkende reisgenoten. 'Je denkt toch niet dat die kleine daar in het kabelgat het loodje heeft gelegd, hè? Het zou anders wel haar verdiende loon zijn, als je bedenkt wat ze mij heeft geflikt.'

Een klein vrouwtje met slaphangend, bruin haar baande zich een weg door de groep vrouwen en diende de hoer stevig van repliek. 'Je kunt kletsen wat je wilt, Morrissa 'Atcher, maar iedereen weet dat m'lady je heeft gegeven wat je toekwam. Zoals jij haar tussen haar ribben hebt gepord toen ze niet keek; jij had degene moeten zijn die in de kettingbak werd gestopt! Als dat trouwe hondje van jou er niet was geweest,' en ze wees vol walging op Potts, 'dat mevrouw Fitch alle mogelijke onzin voorschotelt, had mevrouw zich misschien nog kunnen verdedigen.'

Potts zette zijn stevige handen in zijn zij en keek het kleine, opvliegende vrouwtje aan. 'En jij, Annie Carver, had met al je gesis en geblaas onze zeilen kunnen laten opbollen. We zullen echt moeten opschieten om die storm voor te blijven.'

Vanuit het ruim klonk het geluid van slepende kettingen en de zwabbergast keek geïnteresseerd om. Er verscheen een sadistische glans in zijn kraalooigjes. 'Verdorie! Ik geloof dat ik m'lady hoor aankomen.' Luidruchtig grinnikend sjokte hij naar de toegang en ging op zijn hurken zitten om in de halfduistere ruimte daar beneden te kijken. 'Hé, uit het moeras getrokken verdomde Ierse? Kom je hoogstpersoonlijk vanuit de lagere regionen naar boven?'

Shemaine O'Hearn keek met flitsende zeegroene ogen naar het brede silhouet dat boven de opening opdoemde. Ze had hier aan boord van zich af durven bijten tegen de lichtekooi van deze boerenlummel, en daarom had ze de afgelopen vier dagen alleen in een dompige ruimte in het vooronder van het schip gezeten. Daar was ze gedwongen geweest met ratten en kakkerlakken om elk stukje brood te vechten dat haar was toegeworpen. Als ze niet zo intens uitgeput was geweest, had ze zich wel de trap opgehesen en zich met haar scherpe nagels uitgeleefd op het lelijke smoelwerk van die vent, maar nu moest ze het bij een bijtend sarcasme laten. 'Is er dan nog een andere arme donder die een stinkende pad als jij zou willen halen, meneer Potts?' vroeg ze, en gooide haar hoofd achterover in de richting van het voorovergebogen mannetje dat naast haar hinkte. 'Ik dacht echt dat je mevrouw Fitch ervan overtuigd had dit verblijf voor mij alleen te reserveren.'

Potts slaakte een overdreven zucht van ongenoegen om haar maar zoveel mogelijk te vernederen. 'Daar gaan we weer, Sh'maine, je bent weer bezig mijn vrienden te vernederen.'

Haar begeleider stak zijn arm uit en kneep haar voor de tweede

keer, sinds hij haar uit het kabelgat had bevrijd, gemeen in haar arm. Freddy was minstens zo gemeen als Potts en had geen aanmoediging nodig om zijn boosaardigheid te luchten op iedereen die niets kon terugdoen. 'Let op je manieren, hooggeachte tuttebel!'

'Ja, Freddy,' zei ze knarsetandend en trok haar arm los uit zijn vuile vingers, 'ik zal de dag zegenen wanneer jullie die eindelijk eens krijgen.'

Potts' norse stem galmde door de hele gang. 'Je kunt maar beter snel hierkomen, Sh'maine, anders zal ik je nog een lesje moeten leren.'

Het meisje maakte een spottende opmerking over de slinkende macht van de boeman. 'Als kapitein Fitch van plan is om mij vandaag te verkopen, is hij misschien niet zo blij met jouw ruwe manier van doen.'

'Misschien zegt de kapitein daar wel wat van,' gaf Potts toe, en schonk haar een zelfingenomen glimlachje terwijl ze worstelde om naar boven te klimmen, belemmerd door de zware voetboeien en ketenen. 'Maar iedereen weet dat zijn vrouw op deze reis het laatste woord heeft.'

Sinds Shemaine geboeid aan boord was gehaald, was ze ervan overtuigd dat er op aarde geen grotere hel bestond dan een Engels gevangenschap op weg naar de koloniën. En er bestond ook zeker niemand die meer haar best had gedaan om dat idee te versterken dan Gertrude Turnbull Fitch, de vrouw van de kapitein van het schip en enige nazaat van J. Horace Turnbull, de eigenaar van de *London Pride* en een kleine vloot andere koopvaardij schepen.

Met Gertrude Fitch voor ogen, die haar er constant aan herinnerde dat ze uit moest kijken, bleef Shemaine even staan om haar vervangende hoofddoek recht te trekken. Tijdens verschillende uitstapjes aan dek hadden haar lange, felrode lokken de zuur kijkende helleveeg ernstig ontstemd. En Gertrude had het hele Ierse volk geheld als een onbehouwen, stom zootje en ze had Shemaine vernederd door haar een smerige, uit het moeras getrokken verdomde Ierse te noemen, een minachtende benaming die menig Engelsman de Ieren toebedeelde.

'Heb het lef niet om nu te gaan treuzelen,' hoonde Potts. Zijn varkensoogjes glansden fel en verraadden zijn wrede neigingen, terwijl hij fanatiek zocht naar een overtreding om zich op te storten.

'Ik kom al! Ik kom al!' mompelde Shemaine lichtgeraakt en kwam uit het gangboord zetten. Het onrecht dat haar tijdens de reis van drie maanden ten deel was gevallen, schoot haar verbitterd door het hoofd en blies haar verzet nieuw leven in, zodat ze graag uit pure haat in het gezicht van de lomperd had gespuwd. Maar sinds haar arrestatie in Londen was de ervaring een harde leermeester voor haar ge-

weest, en was haar meedogenloos duidelijk gemaakt dat koelbloedige volgzaamheid de enige manier was waarop een gevangene ooit kon hopen een Engelse rechtbank of een van hun helse schepen te overleven.

Omdat ze niet wilde laten merken dat haar krachten waren afgenomen, wist Shemaine met een laatste restje waardigheid haar geboeide ledematen voort te slepen. Ze werd door de geselende wind geranseld, en om rechtop te blijven staan moest ze haar blote voeten iets uit elkaar zetten, maar ze strekte haar rug met een hardnekkige vastberadenheid. De frisse lucht was een luxe waar ze de laatste tijd veel te weinig van had gehad en ze hief haar hoofd om langzaam van het zilte aroma van de kustwateren te genieten.

Potts kneep zijn ogen halfdicht toen hij de houding van het meisje zag. Die was veel te trots en onverschrokken naar zijn zin. ‘Hang je weer de grote dame uit? Als een verheven deerne van de rechtbank.’ Hij wees op haar gescheurde kleren en hinnikte vol plezier: ‘De bedelaarsrechtbank van Whitefriars, denk ik zo.’

Shemaine kon zich moeiteloos voorstellen hoe beklagenswaardig ze eruitzag in vuile vodden en ijzeren boeien. Hoewel haar groenfluwelen rijkleding eens jaloerse blikken van talloze verwende dochters van rijke aristocraten had opgewekt (dezelfde dames die zich humeurig hadden beklaagd over haar verloving met de knapste en vermoedelijk rijkste vrijgezel van heel Londen), zou haar huidige benarde toestand diezelfde dames veel plezier bezorgen.

Shemaines moedeloze zucht klonk hartgrondig en was niet geveinsd. Voor haar arrestatie had ze altijd een gemakkelijk luxeleventje geleid; ze was zonder enige aanleiding in een smerige gevangenis gegooid waar de beklagenswaardige behoeftigen niets anders dan haat, onderdrukking en absolute wanhoop te wachten stond. ‘Het is inderdaad een vreselijk ongerief wanneer een hooggeboren dame naar het buitenland moet zonder bedienden en kledsters,’ antwoordde ze, satirisch terugblikkend. ‘De dienaren die ik de laatste tijd heb gehad, weten niet wat trouwe dienst is en hebben zelfs geen idee van de eenvoudigste dingen die een bediende hoort te weten.’

Hoewel Potts niet goed kon vaststellen in hoeverre haar woorden beledigend waren, vertrouwde hij het toch niet. Haar chique manier van spreken maakte een man onzeker over zijn eigen taalgebruik, vooral iemand die vroeg van huis was weggelopen nadat zijn moeder, die weduwe was geweest, had geprobeerd te voorkomen dat hij met onguur tuig om zou gaan. Potts sloot zijn grote vuist om de ketting, die tussen haar geboeide vuisten hing, en sleurde Shemaine abrupt naar voren tot ze het brede gezicht van haar kwelgeest met de grote snor en een rood oog, alleen nog maar als van een eenogige reus zag. Zelfs na alle ontberingen en mishandelingen weigerde het meisje

nog steeds om hem datgene te geven wat hij het liefste wilde hebben: absolute superioriteit. ‘Mauwend Iers krengr!’ snauwde hij, en rukte wreed aan haar ketenen. ‘Je denkt dat je beter bent dan ik, hè? Jij met je verheven maniertjes! Nou, je hebt het mis, stukkie Iers stront. Je bent nog niet goed genoeg om het speeksel van mijn laarzen af te likken.’

Shemaine kokhalsde bij de stinkende adem van de matroos en kromp onwillekeurig in elkaar toen de ijzeren boeien scherp in haar polsen sneden. Ze had vrijwel vanaf het begin een felle afkeer van Potts gehad. In opdracht van de kapitein was het vrouwenonderkomen verboden terrein voor iedereen, op een paar vertrouwde leden van de bemanning na. Maar Potts had het voorschrift genegeerd en had met de gewichtige air van een sultan die zijn harem inspecteert voor hun cel heen en weer geschreden. De aantrekkelijke meisjes had hij met gestolen brood, vers regenwater en andere benodigdheden gelokt tot sommigen in wanhoop aan zijn ontaarde eisen hadden toegegeven. Hun celgenoten voelden dezelfde schaamte en vernedering, want niemand kon ontsnappen aan wat de schoft zijn slachtoffers opdrong. Voor hen die zich vol afkeer omdraiden, kon Potts zijn wellustige eisen heel kleurrijk onder woorden brengen, hij beschreef zelfs voor de onschuldigsten onder hen de meest obscene beelden.

Er waren snel diepe vijandige gevoelens voor de heimelijke bezoeken van de matroos ontstaan, en afgezien van Morrissa Hatcher, die hem met haar sluwe streken had bewerkt, werd Potts door hen allen gemeden. Maar de hoer hield haar eigenbelang voor ogen en ze had zijn verwachtingen overtroffen, ze had hem in een slinks web verstrikt en plotseling deed Potts wat Morrissa wilde en gaf aan elke gril van haar toe.

De kwelling van haar meest toegewijde uitdager, peinsde Shemaine giftig. Ze gooide alle voorzichtigheid overboord en durfde de man te stangen met de woorden: ‘Als *mevrouw Fitch* toch eens wist wat jij als beloning hebt gekregen nadat je die leugens over mij hebt opgedist.’

Potts kreeg een woedeaanval. Dat sufferdje zou ervan lusten als ze die helleveeg tegen hem opzette! ‘Dat vertel je haar niet, deerne! Of je zult er nog meer van lusten!’

Potts zwaaide zijn gespierde arm naar achteren, slingerde hem naar voren en kreeg Shemaines schouder te pakken net op het ogenblik dat ze probeerde weg te duiken. Ze stond stumperig te wankelen in haar ketenen. Zijn verlangen naar wraak was nauwelijks bevredigd. Hij wilde haar doodsbenauwd voor zich in het stof zien kruipen. Gemeen schoof hij een met canvas bedekte voet naar voren om de schakels die achter de voetboeien aan sleepten weg te trekken, waardoor ze met een klap viel.

Shemaine uitte een verontwaardigde kreet van pijn toen ze met uitgespreide armen en benen achterover op het houten dek viel. In feite deinde het afgemeerde schip maar zachtjes tegen de kade, maar voor de versufte en verzwakke Shemaine leek het gekraak van de spanten, met de aanzwellende windvlagen en hoger wordende deining die langs de scheepsromp stroomde, steeds erger te worden. Het leek wel of het dek tot leven was gekomen. Ze wierp een vermoeide blik omhoog naar de masten en de ra's, die in een duizelingwekkend waas ronddraaiden tegen de grillige lucht van een duistere, broeierige hemel. Ze sidderde toen haar maag samenkromp door de vreemde en tegenstrijdige bewegingen. Voorzichtig, om het weinige voedsel dat ze had gekregen niet omhoog te laten komen, rolde ze zich om, legde haar klamme voorhoofd in haar elleboogsholte en wachtte tot het misselijke gevoel zou wegtrekken.

De bootsman had zich net op tijd van zijn inspectie van de manlijke veroordeelden omgedraaid om het voorval te zien, en terwijl hij zijn stok beetpakte, stapte hij kwaad naar voren. 'Kom hier, Potts!' blafte hij. 'Laat die deerne met rust!'

'Maar meneer 'Arper,' protesteerde Potts. 'Ik probeerde mezelf alleen maar tegen die slang te beschermen voor ze zich op me stortte.'

James Harper snoof spottend. 'Ja, ja, meneer Potts! En de zon komt in het westen op!'

'Ik heb getuigen, hoor!' Potts zocht steun voor zijn smoes en keek waar Morrissa was.

'Ik wil geen leugens meer van jou of van die slijmerige vriendin van je horen!' was het weerwoord van Harper, en hij bracht dreigend zijn stok omhoog om zijn woorden kracht bij te zetten. De stok was een symbool van zijn gezag en was vaak gebruikt bij sufferds en treuzelaars. 'Nu moet je eens goed luisteren, waardeloze zwabbergast! Ik heb genoeg van die flauwekul! Als de kapitein die gevangene niet voor de juiste waarde kan verkopen, krijg je het letterlijk met mij aan de stok. Vooruit, help haar overeind, verdomme, en voorzichtig, anders krijg je een dreun op je hersens.'

Voor ze helemaal was bijgekomen, gleden er grote handen onder Shemaine, maar de werkelijkheid drong weer fel tot haar door toen gulzige handen haar zachte borsten omvatten. Met een verontwaardigde gil die absoluut niets damesachtigs had, rolde ze opzij en haalde plotseling met haar blote voet naar hem uit. Haar lukrake schop was rampzalig voor de zwaar geschapen Potts. Hij schreeuwde het uit van pijn toen hij achteroverviel, terwijl Shemaine overeind krabbelde en tot haar tevredenheid zag dat de man van ellende over het dek kronkelde.

Prudence raadde haar aan snel uit het zicht en bereik van de lomperd te verdwijnen, en Shemaine zag dat enkele vrouwen haar snel

wenkten. Ze glipte stilletjes tussen hen door en ging gauw op het luik zitten, terwijl de gelederen zich om haar sloten en haar voor een vluchtige blik aan het oog onttrokken. Ze trok haar benen tegen haar borst, drukte haar gezicht tegen haar knieën en maakte zich zo onopvallend mogelijk.

Potts kwam moeizaam overeind en keek nijdig speurend om zich heen, verteerd door wraakzucht en vast van plan zijn woede op het meisje te koelen. Als een gewonde stier die zich klaarmaakte op zijn doel af te gaan, draaide zijn hoofd met het stro-achtige haar van links naar rechts, terwijl zijn ogen heen en weer schoten om haar te zoeken. Tussen de slonzige, onopvallende kleurschakeringen van de vodderige kleren van de vrouwen ving hij een glimp van lang rood haar op dat als een felgekleurde wimpel in een ranselende wind wapperde. Hij trok zijn lippen knarsetandend op tot zijn zwartgeklepte tanden zichtbaar werden en vol kwaadaardige bedoelingen ploegde hij zich grauwend een weg naar Shemaine.

‘Potts!’ brulde Harper met scherpe stem. Hij deed een paar stappen naar voren, want het zag ernaar uit dat hij zijn dreigement moest waarmaken en de lompe dwarsligger hardhandig enige onderdanigheid moest bijbrengen. ‘Als je die deerne nog één keer aanraakt, laat ik je afranselen tot je geen vel meer op je rug hebt! Dat verzeker ik je!’

Kapitein Fitch hoorde het geschreeuw van de bootsman toen hij achter zijn vrouw aan het officiershalfdek opklom. Toen de bootsmaat floot en aankondigde: ‘Kapitein op de brug!’ bleef Everette Fitch even bij de reling staan en zag Potts op het hoofddek zonder aarzeling recht op zijn doel af lopen. Vervolgens keek hij de andere kant op, en vroeg zich af wie het doelwit van de aanval van de matroos was. Toen zag hij de jonge schoonheid die hem eens terecht had gewezen over iets wat zij en de andere gevangenen als uiterst onrechtvaardig hadden ervaren. Ze had die dag met haar standje inderdaad zijn aandacht opgeëist, maar in haar vuur om op te komen voor de rechten van een ander, had ze ook onbewust zijn wellust opgewekt. Vanaf dat ogenblik had kapitein Fitch er hevig naar verlangd alle verrukkingen te beleven die Shemaine O’Hearn een man kon bieden. Als Gertrudes vastberaden uithoudingsvermogen en ijzersterke maag de doses laudanum niet had weerstaan die hij heimelijk in haar wijn had gedaan, had het meisje ongetwijfeld de prijs voor zijn hartstocht moeten betalen. Het feit dat het hem niet gelukt was, had hem alleen maar begeriger naar haar gemaakt, en Fitch had zichzelf beloofd dat hij bij aankomst in de haven de deerne heimelijk zou meenemen en veilig verstoppen in een toevluchtsoord waar zijn dominante vrouw nooit kwam. Om zijn verliefdheid te verhullen, was hij zo voorzichtig geweest de straffen die zijn vrouw Shemaine oplegde alleen te verminderen wanneer haar leven duidelijk gevaar

liep. Maar na de waarschuwingen van Harper leek het niet meer dan redelijk om er zijn eigen donderende dreigement als verder afschrik-middel aan toe te voegen.

‘Sla die zwabbergast in de boeien als hij niet luistert!’ brulde Fitch. Toen dempte hij zijn stem tot een bijtend gegrom. ‘En als die vent de deerne ook maar iets doet, geef hem dan een serie zweepslagen voor elke blauwe plek die ze heeft.’

De strenge waarschuwing drong eindelijk tot de dikke schedel van de zeeman door en Potts kwam wankelend tot stilstand. Hij keek Shemaine dreigend aan die klaarstond om te vluchten en uitte knarsetandend een nauwelijks verstaanbare vloek: ‘Geloof me, uit het moeras getrokken verdomde Ierse. Of het nou veertien dagen of een jaar duurt, je zult de dag berouwen dat je mij tegen de grond hebt geslagen.’

Shemaine hield haar gezicht zorgvuldig in de plooi voor het geval de man bij de minste of geringste aanleiding zijn zelfbeheersing zou verliezen. Ze was er dit keer zonder kleerscheuren vanaf gekomen. Maar als haar nieuwe meester haar niet tegen deze ongelikte boerenpummel kon verdedigen wanneer ze eenmaal van boord was, zou hij haar vast vinden en zwaar straffen.

‘Potts,’ schreeuwde James Harper, en de matroos keek op.

Potts keek naar zijn meerdere en deed geen poging om te doen alsof hij ook maar een greintje ontzag voor hem had. ‘Ja, meneer ’Arper? Wat nou weer?’

De norske toon van de zeeman was de druppel die de emmer bij Harper deed overlopen en hij beet hem scherp een weerwoord toe. ‘Als het aan mij lag werd je aan de ranok opgehangen wegens insubordinatie!’ Hij gebaarde kwaad met zijn stok. ‘En nu naar beneden, waardeloze zuiplap! Je krijgt drie dagen schoonmaken van de kettingen!’

‘Toe nou, meneer ’Arper,’ smeekte Potts en schudde met zijn hoofd. ‘We staan op het punt om met walverlof te gaan en ik ben helemaal hitsig om wat deernes te vinden en hem erin te steken.’

‘Je zet de komende vijf dagen geen stap voorbij de kabelkast,’ gromde Harper, kokend van woede. ‘En Potts, heb je nog meer klachten?’

De varkensoogjes werden half dichtgeknepen van bijna tastbare vijandigheid, maar als de zwabbergast niet wilde dat zijn vonnis verlengd zou worden, kon hij maar beter gehoorzamen. ‘Nee, meneer ’Arper.’

‘Mooi! Ga je dan direct bij het kabelgat melden.’ Met een duistere blik volgde James Harper de zware matroos en gebaarde toen naar een andere zeeman om Potts te volgen en in het voorste ruim op te sluiten. Hij zette de man uit zijn gedachten, keek de scheepsjongen aan en wijdde zijn aandacht aan de kwestie die voor hem lag.

‘De manlijke gevangenen zijn geteld, meneer,’ zei de jongeman terwijl hij een lijst aanreikte. Toen voegde hij er zachtjes aan toe: ‘Min de eenendertig die onderweg zijn doodgegaan.’

‘De *London Pride* heeft een ongewoon hoog verlies geleden, Blake,’ mompelde Harper.

‘Ja, meneer, en ik weet hoe u de kapitein heeft gesmeekt zijn vrouw de voedselrantsoenen van de gevangenen niet te laten verminderen, dus ik begrijp hoe u zich voelt. Als we nog een week op zee waren geweest, zouden er niet genoeg meer van die arme duvels over zijn geweest om de bemanning uit te kunnen betalen.’

Harpers kaak stond strakgespannen toen hij dacht aan de talloze keren dat hem gevraagd was de lijken van de gevangenen overboord te gooien, allemaal omdat de eigenaar van het schip, J. Horace Turnbull, achterdochtig was geworden over de boekhouding die tijdens vorige reizen op de *Pride* was gevoerd, en erop had gestaan dat zijn dochter haar man op deze speciale overtocht vergezelde voor een juiste beoordeling. Gertrude had een niet eerder voorgekomen zeggenschap gekregen om de grootboeken van het schip na te kijken, en de oude scheepsbaron had haar verder geïnstrueerd om op alle mogelijke kosten die zij overbodig vond te bezuinigen. Een opdracht die dramatische consequenties had meegebracht.

‘Je moet bedenken dat toen meneer Turnbull zijn dochter toestemming gaf haar eigen oordeel te gebruiken, hij er geen idee van had dat hij deze reis meer zou verliezen dan in de afgelopen vijf jaar dat we gevangenen naar de koloniën hebben gebracht. In haar ijver om haar vader een paar shilling te besparen, heeft mevrouw Fitch zonder erbij na te denken zeker een kwart van de gevangenen omgebracht. Dát zal die ouwe minstens een paar honderd pond kosten.’

‘Als meneer Turnbull dacht dat er vroeger al gejat werd, kun je wel aannemen dat hij daar dit keer zeker van zal zijn,’ mompelde Roger Blake grimmig.

‘En hij zal zijn dochter ongetwijfeld de volgende reis weer meesturen om de boekhouding te doen.’ Harper fronste zijn wenkbrauwen bij dit sombere toekomstbeeld.

‘Had meneer Turnbull gelijk, meneer? Is er een dief?’

James Harper zuchtte diep. ‘Ik zeg daar liever niets over, Blake, wat de waarheid ook mag zijn.’ Hij haalde zijn schouders op en voegde eraan toe: ‘Maar als ik erachter kom wie het is, zou ik hem niet graag aan mevrouw Fitch overlaten. Ze heeft duidelijk gemaakt dat ze ons er allemaal van verdenkt dat we haar vader bedriegen.’

‘Ja, dat is zo, meneer.’ Roger Blake was het hartgrondig met hem eens. Mevrouw Fitch had er zonder meer een handje van om een eerlijke zeeman het gevoel te geven dat hij geen enkel respect of vertrouwen waard was. Zelfs de kapitein werd aan haar kritiek blootge-

steld. Het was alleen vreemd dat ze de neiging had om naar het geklets van Jacob Potts te luisteren, hoewel die smerige matroos juist door de kleine groep officieren en een groot deel van de bemanning veracht werd.

Roger Blake wierp een blik op de brug en durfde in gedachten te wedden dat het oudere stel weer in een verbaal gevecht verwickeld was, en hij glimlachte wrang toen hij gelijk bleek te hebben. Het gezette paar was weer bezig en hij wist uit ervaring dat mevrouw Fitch niet zou ophouden voor ze haar zin had gekregen. Roger ging, dankbaar dat hij niet door een dergelijke grote witte walvis van een vrouw gehinderd werd, verder aan het werk.

Shemaine was enigszins opgelucht door Potts verbanning, maar het duurde niet lang voor het gemompel van de andere vrouwen tot haar doordrong. Hun ongeruste opmerkingen en zwartgallige overpeinzingen over hun verdere lot onder het gezag van hun nieuwe meesters, begon tot haar bewustzijn door te sijpelen, versterkt door haar intense angst voor de grimmige werkelijkheid. Ondanks de tegenslagen die ze sinds het vertrek uit Engeland had moeten verwerken, had ze geprobeerd haar moed op te krikken door zich aan een kleine strohalm van hoop vast te klampen dat haar ouders, of misschien zelfs haar verloofde, er als door een wonder achter zouden komen waar ze naartoe was gebracht, en op tijd zouden komen om haar van het lot te redden om als contractarbeidster verkocht te worden. Maar tot nu toe was er geen geliefd gezicht verschenen en het zou niet lang meer duren voor die vernedering zou beginnen.

Shemaine bewoog haar slanke vingers onder de ijzeren band om haar pols in een poging het voortdurende schuren wat te verlichten. Het was een wrede ironie van het lot dat ze hier zelfs maar wás, maar nadat ze echt had ervaren wat het niveau van de Engelse rechtspleging inhield, geloofde ze niet meer dat ze de enige gevangene aan boord van de *Pride* was die ten onrechte veroordeeld was. Anderen hadden minstens even harde vonnissen gekregen voor kleinigheden als het stelen van brood of een politieke mening. Vooral jonge, vurige Ieren hadden daar nogal neiging toe. Ongeacht de nietige proporties van hun misdaden en de absolute waanzin van hun veroordelingen, was het vertrek van hun weerzinwekkende groep vanuit Engeland afgehandeld door voorname magistraten met pruiken op, die de cipiers bevalen iedere willekeurige misdadiger gratie te verlenen die een tijd als contractarbeider in de koloniën wilde werken. Naast de andere alternatieven hadden dergelijke voorstellen edelmoedig geleken. Het was óf werken en Engeland achterlaten, óf een keus tussen twee uitersten: bij zwaardere straffen werd je aan Triple Tree opgehangen, bij minder zware misdaden was er de mogelijkheid dat je

verkracht, vermoord of verminkt werd in de stinkende spelonken van de gevangenis van Newgate. Een plek waar absoluut geen onderscheid werd gemaakt tussen geslacht, leeftijd, of de zwaarte van de misdaad van de gevangene.

Shemaine zou nooit vergeten hoe ze uit de boezem van haar familie was weggerukt en door een lelijk mager mannetje, die zich alleen maar als Ned, de dievenvanger, had voorgesteld, als een smerige misdadigster voor een rechtbank geslept was. Na korte tijd in Newgate had ze ingezien hoe nutteloos tranenrijke smeekbedes en wanhopige beloften waren tegenover iedereen die bereid was naar de pakhuizen van haar vader in Schotland te reizen om haar ouders het nieuws van haar arrestatie te vertellen. Bij het zien van de onvriendelijke uitdrukkingen op de keiharde gezichten van de misdadigers, haar cipiers, en hun hulpeloze slachtoffers, wist ze dat het belachelijk was geweest te denken dat iemand haar belofte van een welgevulde beurs zou geloven.

Naderhand, nadat ze aan boord van de *London Pride* was gekomen en uit de eerste hand kwellingen van anderen had meegemaakt, had ze alle hoop verloren ooit een sympathieke weldoener te vinden. Ze had gezien hoe zuigelingen van de borst van wanhopig smekende moeders, zoals Annie Carver, werden weggerukt. Ze werden verkocht aan de eerste de beste passerende vreemde. Moeders zoals Annie hadden niet gerekend op de mogelijkheid dat hun kind uit hun armen weggegraaid zou worden. Kleine kinderen met angstige ogen en tranensporen op hun magere, vuile gezichtjes werden op de kaden achtergelaten terwijl ze toekeken hoe hun enige familie in ketenen over de loopplank werd geleid. Andere jonge kinderen, die veroordeeld waren vanwege onbeduidende kleine vergrijpen, werden naast geharde pooiers en dieven geboeid. De enige twee kinderen die aan boord van de *Pride* waren gestapt, hadden het niet overleefd.

Dergelijke beelden waren bij Shemaine, die een fijne en beschermde opvoeding had gehad, hard aangekomen. Ze had zich een dergelijke barbaarsheid niet kunnen voorstellen tot ze die zelf had gezien en ondervonden. Ze waren *en masse* behandeld als ordinair uitschot, iets dat zo verachtelijk was dat Engeland het moest uitkotsen om het land gezond en schoon te maken voor een netter soort mensen. Ongetwijfeld mensen van hetzelfde soort aristocratie dat een dievenvanger had ingehuurd om haar op te pakken en een misdaad te bekokstoven die haar zeven jaar gevangenisstraf zou opleveren. Alleen om haar ervan te weerhouden het pure Engelse bloed van haar verloofde niet te bezoedelen met haar eigen Ierse bloed.

De laatste tijd waren Shemaines herinneringen aan haar vroegere gelukkige leventje verbleekt en vreemd vaag geworden, alsof ze alleen maar had gedroomd dat de vorstelijke Maurice du Mercer haar